

© Tracus Arte, 2014

Coperta: Mircea Moroianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOROIANU, MIRCEA

Descâlcitorul / Mircea Moroianu. - București :
Tracus Arte, 2014
ISBN 978-606-664-273-6

821.135.1-31

Mircea Moroianu

Descâlcitorul

Tracus Arte

2014

Cuprins

Capitolul I. Firma 7

Capitolul II. Muzica 69

Capitolul III. Jurnalul 119

Aici încep rândurile mele. 153

Prima zi de august fără Lia 154

A doua zi de august fără Lia 167

A treia zi de august fără Lia 170

A patra zi de august fără Lia 182

A cincea zi de august fără Lia 188

A șasea zi de august fără Lia 203

A șaptea zi de august fără Lia 212

A opta zi de august fără Lia 221

A noua zi de august fără Lia 231

A zecea zi de august fără Lia 240

A unsprezecea zi de august fără Lia 246

A douăsprezecea zi de august fără Lia 251

A treisprezecea zi de august fără Lia 255

Prima zi de septembrie 275

În ziua când am intrat pentru prima oară pe ușa firmei Media Fun, mi s-a părut că tot Bucureștiul mi se deschide în față. Pe vremea aceea eram încă un student fără diplomă. Weekendurile mi le petreceam cântând la chitară cu trupa din facultate într-o sală de repetiții improvizată într-o hală veche a unei fabrici. Ultimii zece ani se scurseseră mai repede decât am crezut, iar eu mi-i petrecusem încercând să ajung pe marile scene ale orașului sperând că într-o bună zi norocul va fi de partea mea, dar niciun semn nu se arătase în sensul ăsta. Vocalul trupei, Doru, reușise printr-o cunoștință să mă recomande firmei Media Fun.

Pe atunci, toată firma se înghesuia într-un apartament cu cinci camere dintr-un bloc vechi interbelic de pe Calea Victoriei. Locul mi-a plăcut din prima. Mirosea a lemn vechi și a cafea la ibric. Camerele dispuse întortocheat formau un mic labirint. Deși nu era un apartament foarte mare, după ce am făcut primul tur m-a încercat o ușoară stare de confuzie. După cum era aranjat, trebuind să treci mereu dintr-o cameră în alta și înapoi în prima, îmi părea un loc de plimbare nesfârșit.

Ambătut palma cu ei în prima zi. M-am angajat pe postul de băiat bun la toate. Tot în prima zi am aflat ce înseamnă să decorezi o sală de evenimente și să faci cafea la aragaz. După primele două luni de muncă mi se părea deja că publicitatea nu mai are nicio taină pentru mine. Fiind urechist, prindeam destul de ușor mersul lucrurilor și limbajul lucios al publicității. Mă arătasem încă de la început deschis și disponibil, ca să mă fac plăcut. Primul pe care l-am cunoscut a fost Ștefan, un patron neobișnuit de relaxat și incredibil de magnetic. Era un bărbat înalt, cu părul grizonant, deși nu trecuse de patruzeci de ani. Avea un nas de grec frânt la mijloc și o piele sănătoasă bronzată de soare. Mi se părea că-l cunosc de o viață și, mai mult de-atât, după ce l-am auzit rostind primele replici mi se părea că vocea lui avea încrederea de sine pe care doar în cele mai dulci momente de fantezie îmi

imaginam că aș putea și eu s-o am. Îmi plăcea să cred că semănăm foarte mult. Nu mult timp mai târziu însă, am citit în comportamentul celor din jur aceeași impresie. Ștefan părea că are ceva din fiecare om.

De câte ori ne prindeam într-o discuție, îmi dădea cu generozitate impresia că sunt un mic stăpân al lumii, exact ca el. Apoi, o clipă mai târziu, îmi dădea drumul și redeveneam eu cel de toate zilele. Când discuția se termina, aș fi făcut orice să mă întorc în hainele minunate pe care el mi le desenase. Odată, stând împreună la o masă, am observat că avea mâinile deosebit de fine, de parcă toată viața le-ar fi folosit doar pentru a da ordine sau pentru a număra bani. Nu m-ar fi surprins foarte tare dacă lucrurile ar fi stat într-adevăr așa.

Înțelesesem că firma o deschisese cu mai mulți ani în urmă, încă de când era student la facultatea de regie. Am presupus că poftele de derbedeu întârziat s-au împăcat cu greu de-a lungul ultimilor ani cu necesitățile interminabile pe care le presupune menținerea unei mici firme de publicitate pe piața din București. Știu că sediul a fost mereu același, adică apartamentul cu cele cinci camere labirintice în care ne aflam. Uitându-mă în jur, am înțeles într-o clipă că firma și apartamentul nu au fost lăsate niciun moment la voia întâmplării. De la angajați până la mobilă

și design, firma părea să fie croită după chipul și asemănarea lui Ștefan. Privindu-mă în interiorul ei, mi se părea că această identitate, pe care o primesc și eu, nu-mi venea deloc rău.

Felul în care se îmbrăca Ștefan s-a lipit repede de mine. Cămășile lui albe de în, sacoul de velur, pantalonii de doc și tenișii descheiați pe talpă au făcut repede din mine dintr-un student întârziat, un mic bărbățel. Când am început să mergem împreună la întâlnirile cu clienții, păream o copie a lui în miniatură. Îmi spunea „lupul tânăr al publicității”, și numele ăsta mi se părea că mi se potrivește mai bine decât Mircea.

„Era un biet inginerăș fără diplomă când l-am adus în firmă”, le spunea prietenilor lui din alte firme de publicitate la mai puțin de o lună de la venirea mea, „dar l-am simpatizat din prima. Cu ochii ăștia de motan și cu barba de filozof, o să dea gata câteva managerițe”.

Când am intrat prima dată în biroul lui am văzut pe toți pereții postere cu Indiana Jones. Culmea, partea a doua e filmul meu preferat din toate timpurile. Am știut că un citat bine plasat ne-ar putea apropia. L-am dat. El m-a privit uimit peste birou ca și cum în sfârșit m-ar fi găsit. De atunci am început să scriu scenarii pentru firmă. Sarcinile de șofer și administrator însă n-au

putut fi lăsate deoparte. Eram doar șase oameni în toată firma și, în afară de mine și de Ștefan, restul erau fete. Cea pe care o simpatizam cel mai mult era Mălina, o mignonă cu o privire perversă și ochii mereu cășcați ca și cum ar fi văzut totul atunci pentru prima oară. Ea era manageriță. Îmi plăcea mult părul ei scurt și nasul în vânt care îi dădeau un aspect de băiețel obraznic. Deși mică de înălțime, avea picioare zvelte pe care și le îmbrăca în cele mai scurte fustițe vara și cei mai mulați pantaloni când era frig. Oriunde mergea, nu trecea neobservată, cu atât mai mult cu cât avea o minte brici. Deseori se întâmpla să mă pierd cu ea în discuții interminabile din care ieșeau cele mai neașteptate scenarii și idei publicitare. Ne apropiasem destul de mult în timpul scurt pe care îl petrecusem împreună. Mai era Maria, directoarea de creație de treizeci și cinci de ani, fire boemă care ignora pe cât putea sarcinile din firmă sperând că într-o zi se va dovedi că adevărata ei chemare este meseria de scriitor. Ralu, directoarea executivă, era sursa de vigoare a firmei. Presupun că Ștefan a ales-o ca să îndeplinească funcțiile pe care el nu ar fi putut niciodată să le îndeplinească. Adică să fie fermă, punctuală, serioasă și, dacă situația o cerea, distantă. Avea puțin peste 30 de ani și era o femeie cu o postură armonioasă și un păr brunet aranjat și periat mereu impecabil. Hainele, pe care

și le alegea mereu cu grijă, îi dădeau un aer elegant care impunea celor din jur o minimă distanță. De secretariat se ocupa Ioana, o fată tânără și candidă care, prin tonul ei mereu defensiv, i-a dezarmat de-a lungul timpului pe cei mai feroce directori de creație din publicitate. Avea 21 de ani și asta era exact vârsta pe care i-o dădeai. Deși se îmbrăca cu pantaloni largi în carouri peste care purta un lanț de metal și teniși de skater, nu avea nimic din duritatea fetelor de stradă.

De-a lungul lunilor, Ioana a ajuns să-i cunoască toate tabieturile lui Ștefan, de la cafeaua amară care trebuia pregătită la începutul zilei în ibricul vechi și răpciugos de pe aragaz până la revistele de ambarcațiuni de lux pentru care trebuia plătit un abonament lunar.

Rolul meu în firmă era de mic scriitor, șofer și sfetnic al tuturor. Ziua mea obișnuită era compusă din câteva scurte scenarii scrise, câteva pachete de promoționale cărate de la furnizori până în firmă, câte un plic dus la vreun minister și, între ele, multe cafele și țigări pe holul blocului sau în bucătărie cu gașca. Programul de lucru era foarte permisiv. Începeam ziua undeva după ora zece jumate și o terminam atunci când ne plictiseam de muncă. Ștefan înțelegea lucrurile astea și, uneori, într-o anumită măsură chiar, aprecia orice nevoie de libertate. Așa încât drumurile mele din timpul

zilei către băncile din Cișmigiu, unde puteam să scriu în liniște, deveneau din ce în ce mai dese pe măsură ce treceau săptămânile. Deja portarul blocului ajunsese să mă simpatizeze. Nu rata nicio ocazie. Când mă vedea coborând cu vreo foaie în mână, începea să-mi povestească cum undeva sub bloc e o intrare sigilată care duce spre niște catacombe subterane din vremea comunismului care se întind până la clădirea fostului Senat și chiar mai departe. Povestea se repeta invariabil. Îmi zicea că el n-a intrat însă niciodată acolo pentru că e prea bătrân. Apoi mă îmboldea: „dacă ar avea cineva odată suficient curaj...” și mă privea cu drag ca un bunic. Îmi era simpatic și-i mai ofeream câte o țigară când rămânea fără. Hainele mele erau tot mai curate, fete din ce în ce mai frumoase îmi zâmbeau zilnic pe stradă. Odată, un puști de 16 sau 17 ani cu care m-am nimerit în același timp în fața liftului mi-a zis: „... după dumneavoastră”. Tonul acela respectuos, cu totul nou pentru mine, m-a flatat.

Pe atunci, majoritatea contractelor firmei aveau legătură ori cu ministere, ori cu alte instituții de stat, iar femeile trecute bine de 40 cu care aveam deseori întâlniri de serviciu îmi vorbeau cu un ton pe jumate de mamă, pe jumătate de fetișcană înamorată. Nu le încurajam și nici nu mă arătam dezinteresat. Mă simțeam totuși

măgulit. Scenariile pe care le scriam păreau să fie din ce în ce mai reușite și erau lăudate de Maria în toată firma. Păreau încântați de imaginația mea. Lucrul ăsta mă surprindea pentru că, până atunci, imaginația nu-mi fusese de niciun folos, ba de multe ori mă făcuse să mă adaptez cu greu pe unde ajungeam. Aici însă, părea în sfârșit să folosească cuiva. Odată, recitând unul dintre scenarii în sufragerie, am primit chiar aplauze. După șapte ani de studenție întârziată și zece ani de muzică cu trupa încununată de multe neîmpliniri, viața mea părea să aibă până la urmă un sens.

Neobișnuitul șir de evenimente a început însă într-o dimineață de joi. Era 10 și un pic, iar afară soarele de primăvară de-abia se ridicase deasupra bulevardului. Eu îmi făceam de treabă cu o cafea și câteva foi în mână în jurul imprimantei din hol, când Ștefan a intrat pe ușa firmei și a spus, pe un ton atipic și răspicat: „Toată lumea atenție la mine! Copii, nu vreau să vă supărați, dar...”. Ioana, care fuma în pragul bucătăriei, rămase cu țigara în aer, fiindu-i parcă teamă să o bage din nou în gură, ca și cum ar fi întinat prin gestul ăsta ceva deosebit de solemn. Totuși, intuind ridicolul unui gest oprit la jumătate, o propti mecanic între buze și inhală fum extinzându-și controlat plămânii.

La rândul ei, Mălina ieși din birou și veni în hol, iar Ștefan continuă: „... trebuie să știți că de

azi vreau să ne străduim să luăm un contract mai mare”.

– Ce-ai zis? l-am întrebat, vrând parcă să mai aud o dată cuvintele care aduceau cu ele furtuna.

– Ai auzit foarte bine ce-am zis, spuse Ștefan, care își lăsa deja sacoul de velur în cuier. Apoi repetă: Vreau să luăm un contract mai mare!, după care intră în biroul său.

Tonul lui era cu totul necaracteristic. Părea că un corpusul străin locuia în gâtul său și îi dicta acele cuvinte. Am simțit pe loc că e începutul unei noi ere în viața noastră. Trecuseră fix 10 luni de când mă angajasem și mai puțin de 8 de când scriam scenarii pentru firmă. Totul fusese un echilibru fragil ce semăna destul de bine cu fericirea. N-ar avea rost să vă spun că abia mă obișnuisem cu noua mea viață, pentru că fără să înțeleg exact de ce, deja simțeam că ea era pe cale să se schimbe. N-am rezistat tentației și m-am dus la el în birou. Am intrat tiptil pe ușile mari de sticlă ale camerei. În spatele acelor uși firma își relua activitatea.

Ștefan stătea aplecat peste blatul biroului și studia o revistă. Biroul mirosea a lemn vechi și a parfum bărbătesc. Mobila fusese lăsată de proprietarul apartamentului, un amiral din alte vremuri. Totul inspira design american interbelic. Biroul, ca de altfel întreaga casă, avea camere cu tavan înalt și ferestre largi. Fereastra lui Ștefan

avea vederea înspre bulevard, chiar deasupra magazinului Muzica. Priveliștea cuprindea orizontul, apartamentul fiind situat la ultimul etaj al blocului, adică la 7. În camera lui Ștefan găseai un birou de lemn masiv față în față cu o canapea de un roșu aprins cu o formă futuristă. Fereastra avea ieșire înspre balcon. Lângă ea se afla o mică policioară cu diverse obiecte. În cutiile de catifea grenă de pe policioară zăceau ceasuri scumpe și telefoane mobile ușor avariate, toate fiind produse de vârf în anul lor. Tot pe policioară erau împrăștiate fel de fel de reviste, unele cu ambarcațiuni de lux, altele de ceasuri sau de aeromodele. Printre foile lor, ca semne de carte, stăteau uitate zeci de foi mâzgălite cu pixul având pe ele soluții la diverse probleme tehnice sau administrative ale firmei.

Văzându-mă pus pe treabă, Ștefan m-a primit în birou cu o glumă:

- Ia zi, Mircea, mi-a zis zâmbind detașat, ce extravaganta mai aud și astăzi de la tine?

Văzându-l în toane bune, mi se păru că cel care ne ceruse „un contract mai mare” cu un minut în urmă fusese cu totul alt om. Ca să nu intru direct în subiect, i-am răspuns pe același ton:

- Uite, mă gândeam că poate finanțezi o excursie în Munții Godeanu. Am auzit că pe vârful Gugu se întâmplă tot felul de chestii misterioase.

- Cum ar fi... mă invită el.

- Am auzit că unii au văzut noaptea pe cer tot felul de lumini. Le-au fotografiat și cică n-a ieșit nimic în poze. Apoi au văzut apărând din pământ un fel de flăcări. La fel, în poze n-a apărut nimic. Ziceau că pe vârful acul busolei o ia razna. Iar despre altă gașcă care a urcat pe vârful Gugu acum mai bine de zece ani se spune că a dispărut fără urme.

- Zi sincer, tu vrei să dispari? Asta se poate rezolva mai ușor. Și nici nu trebuie să cheltuiești banii firmei.

- Păcat că nu vrei, i-am zis. Dacă găseam o comoară, o declarăm descoperire Media Fun.

Mă privi cu insistență, invitându-mă să-i pun întrebarea pentru care venisem. Așa că am întrebat:

- Ce s-a întâmplat? De ce vrei să luăm un contract mai mare? Firma merge destul de bine. Avem cu toții timp și pentru noi... Mai ales tu. Parcă ar fi ceva ce te roade. De ce vrei mai mult?

- Vrei să fiu sincer cu tine?

- Normal!

- Bine. Iată răspunsul...

Făcu o pauză, apoi spuse:

- Nu e niciunul. Nu am un răspuns. Ceea ce am spus reprezintă fix ceea ce am spus. Vreau să luăm un contract mai mare pentru că pur și simplu asta vreau. Nu e nimic fantastic în asta, nu crezi? Ce te așteptai? Să găsești vreo intrigă spectaculoasă?